

Lekuz aldatzen zen etxea

Adaren etxeak arazo bat zuen: ezin zen geldirik egon.

Lehenengo aldian, familia okindegi baten aurrean lotara joan zen eta itsasoaren ondoan esnatu zen. Leihoak gatzez estalita zeuden, eta karramarro bat sartu zen sarreran.

Bigarren gauean, etxea etxebizitza bloke altuen auzo batera joan zen. Hirugarrenean, olibondo-soro baten erdian agertu zen. Ostegun batean, pizza banatzailea iritsi ezin zen muino batean kokatu zen.

“Ez da etxe normal bat”, esaten zuen Adak.

Zailtasunak zituen ikaskideei non bizi zen azaltzeko. Batzuetan beste bide bat hartu behar izaten zuen eskolara joateko. Beste egun batzuetan, amonak ez zuen atea aurkitzen.

Familiak dena saiatu zuen. Etxea farola bati lotu zioten, baina farola eurekin batera zihoan. Hankak lurrean sartu zizkioten, baina etxeak oinetakoak bezala ateratzen zituen. Gelditzeko erregutu zuten.

“Nire lekua bilatzen ari naiz, besterik ez”, kirrinka egin zuen etxeak.

“Gure lekua okindegi kalea zen!” protestatu zuen Adak.

Baina itzuli zirenean, okindegia itxita zegoen, eta haien lagunak beste kale batzuetan bizi ziren orain. Haien leku zaharra ere ez zen berdina.

Gau batean, etxea familia asko bizi ziren eraikin baten aurrean gelditu zen. Ama bat bi alabekin, aitona bat bilobarekin, bi aita haurtxo batekin eta hiru landare erraldoirekin bakarrik bizi zen emakume bat zeuden.

Bizilagunak ez ziren harritu hanka gainean zegoen etxe bat ikustean.

“Hemen denak nonbaitetik etorri dira”, esan zuten.

Afaria partekatu zuten patioan. Adak hizkuntza desberdinak hitz egiten zituzten haurrekin jolastu zuen. Amonak albahaka landatu zuen landareak zituen emakumearekin. Adaren amak pertsiana bat konpontzen lagundu zuen.

Hurrengo egunean, etxea ez zen mugitu.

“Aurkitu duzu?” galdetu zuen Adak.

Etxeak pozik kirrinka egin zuen.

Hiru hilabete igaro ziren. Adak bazekien zein txirrina jo gatza eskatzeko eta nork gordetzen zuen giltzaren kopia. Baina goiz batean etxeak berriro altxatu zituen hankak.

“Ez!” oihu egin zuen Adak. “Hau da gure lekua”.

Bizilagunak agur esatera atera ziren. Ebakinak, errezetak, marrazkiak eta telefono zenbakiak eman zizkieten. Etxea martxan hasi aurretik, ate urdin txiki bat margotu zuten fatxadan.

“Horrela jakingo du nola aurkitu itzultzeko bidea”, esan zuten.

Adak ulertu zuen etxea ez zela leku bakar baten bila zebilen. Lekuak biltzen ari zen.

Ordutik aurrera, auzo berri bakoitzak arrasto bat utzi zuen: teila bat, landare bat, abesti bat, argazki bat. Eta bizi izan ziren leku bakoitzean, beti zegoen norbait esan zezakeena:

“Bai, familia hori ere hemengoa da pixka bat”.